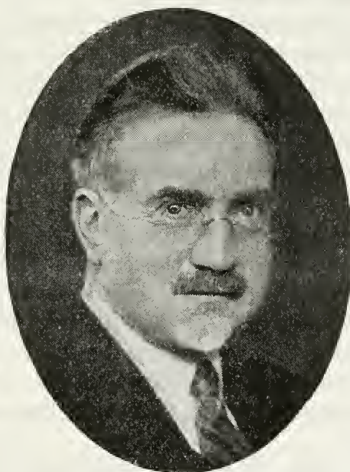

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 2 | 15. JANUAR 1932 | 81. AARGANG

JOHN A. WIDTSOE

John A. Widtsoe blev født den 31. Januar 1872 paa Øen Frøya i Norge. Han er Søn af John A. Widtsoe og Anna Gaarden. I Aaret 1883 rejste han sammen med sin Moder og sin yngre Broder til Utah, hvor de bosatte sig i Logan. Den 3. April 1884 blev han døbt. Lige fra den første Tid da han blev bekendt med Kirken, har han taget ivrigt Del i Kirkens Anliggender og han har været en ivrig Arbejder i hvilken som helst Stilling han blev sat i. Broder Widtsoe har fra sin tidligste Ungdom været i Besiddelse af et inderligt Ønske om at lære noget og at samle sig Kundskab. Han var endnu meget ung, da han som Student kom til Brigham Young Kollegiet for at studere der. — Han bestod Afgangseksamen fra denne Skole i Aaret 1891. Derefter studerede han ved Universiteterne Haward og Cambridge i Massaschusetts. Ogsaa disse Læreanstalter forlod han med de bedste Karakterer. Gen-

nem Aarene 1894 til 98 var han Lærer i Kemi ved Landbrugshøjskolen i Logan. Den 5. August 1898 blev han ordineret til en af de Halvfjerds og sendt til Europa som Missionær, hvor han samtidig havde Anledning til at fortsætte sine Studier. Han studerede ved Universitetet i Gøttingen, og her fik han i Aaret 1899 Titlen »Doktor i Filosofi«. For sine Studiers Skyld gjorde Ældste Widtsoe Rejsen til Danmark, Norge, Schweitz og Frankrig. Efter sin Hjemkomst til Utah overtog han en ledende Stilling som Præsident for Landbrugshøjskolen i Logan, hvor han særlig underviste i sit Hovedfag Kemi. Han gav sig med stor Iver hen til dette Arbejde, hvilket ogsaa hans gentagne Forsøg og Resultater har baaret Vidnedsbyrd om. Fra Aaret 1907 til 1916 indtog han Stillingen som Præsident for Landbrugshøjskolen i Logan, indtil han i Aaret 1916 blev udnævnt til Præsident for Utah Universitetet. Han blev samtidig valgt til at være Medlem af Utahs Værgeraad. Han har ogsaa vundet mange Fortjenester gennem sit Kendskab til og sit Arbejde med den kunstige Vanding, der jo er et meget vigtig Problem for Utahs Befolkning.

Ogsaa paa Litteraturens Omraade finder vi hans Navn. For os som Medlemmer af Kirken er han særlig kendt for sine Bøger: »Joseph Smith som Videnskabsmand« og »Fornuftsmæssig Teologi«. Ogsaa videnskabelig Litteratur har gennem ham faaet mange Bidrag.

Dr. Widtsoe har indtaget mange forskellige Stillinger i Kirken, blandt andet kan nævnes følgende:

Sekretær for et Kvorum af Præster, Sekretær og Raadgiver for Ældsternes Kvorum, Lærer og Forstander for en Søndagsskole, Lærer og Præsident for de Halvfjerds Kvorum, og Medlem af Hovedbestyrelsen af de Unge Mænds Forening.

Dr. Widtsoe er en af Utahs bedste Skolemænd og en af de mest kundskabsrige Mænd i Kirken, ikke alene paa Lærdommens Omraade men ogsaa med Hensyn til Organisationen.

Ældste Widtsoe blev gift med Leah Eudora Dunford, som er en Datter af Alma Dunford og Susa Young, og som er født den 25. Februar 1874 i Salt Lake City. Hun er et Barnebarn af Brigham Young. De har faaet 7 Børn hvoraf de 3 endnu lever.

Den 24. Marts 1921 blev Dr. Widtsoe valgt til Apostel og blev indsat som et Medlem af de Tolvs Raad. Siden 1928 har han været Præsident af den Europæiske Mission i hvilken Stilling han afløste Præsident Talmage. Søster Widtsoe er Præsidentinde for alle de Kvindelige Hjælpeforeninger i den Europæiske Mission.

DEN DANSKE MISSION.

FORFLYTTELSER.

Ældste Phil. M. Andersen er blevet forflyttet fra Aarhus til Odense Distrikt, og Ældste Orville L. Larsen fra Odense til Aarhus Distrikt.

LOKAL MISSIONÆR I DANMARK.

Broder William Petersen af Aalborg Gren er blevet kaldet til at udføre en Mission i Danmark. Broder Petersens Mor er Enke, men vil alligevel med Hjælp af hendes Døtre prøve at holde ham paa en Mission. Han er blevet ordineret til Ældste og er blevet beskikket og velsignet som Missionær. Han er blevet beskikket til at arbejde i Esbjerg Distrikt. Mandag den 28. December blev der i Aalborg afholdt et Afskedsselskab for ham, som var godt besøgt. Vi ønsker Ældste Petersen velkommen som Missionær i den Danske Mission og beder at Herrens rige Velsignelse maa følge ham i hans Arbejde.

AFLØSNING.

Ældste Lars P. Jensen og hans Hustru Søster Marie Jensen er begge blevet hæderligt afløst fra deres Arbejde i den Danske Mission med Tilladelse til at rejse hjem. Broder Jensen har virket i den Danske Mission i ca. 27 Maaneder, en Del af Tiden som Distriktspræsident over Aarhus Distrikt og i den sidste Tid som omrejsende Ældste i Aalborg Distrikt. Søster Jensen, som i de sidste 22 Maaneder har arbejdet her i Danmark, har været sin Mand en god Hjælp i hans Arbejde. Vi ønsker at takke Broder og Søster Jensen for det gode og trofaste Arbejde, de har udført i den Danske Mission, ønsker dem en god og behagelig Hjemrejse og nedbeder Herrens Velsignelser over dem i Fremtiden.

Broder og Søster Jensen vil forlade Danmark med S.S. »United States« den 14. Januar 1932.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

PRÆSIDENT NIBLEYS DØDSFALD.

Ligesom »Stjernen« gaar til Trykkeriet, har vi modtaget Budskabet om Præsident Nibleys Død. Præsident Charles W. Nibley var 2. Raadgiver til Præsident Grant i Kirkens første Præsidentskab. Han hensov stille og rolig Fredag den 11. December, og Dødens Aarsag var Lungebetændelse. Han døde i en Alder af 82 Aar. Nærmere Beskrivelse følger i næste Nummer af »Stjernen«.

DØDSFALD I HERNING GREN.

Broder Jens Christian Jensen, Son af Broder Jens Peter og Soster Christine Jensen, Tyvekjær, afgik ved Doden den 30. November 1931 paa Herning Hospital og blev begravet i Isenvad Lordag den 5. December 1931.

Broder Jensen blev fodt i Ikast, Ringkobing Amt, den 11. Marts 1901 og blev Medlem af Kirken den 28. Oktober 1917.

Begravelsen blev holdt ved Gaarden i Tyvekjær Kl. 2 Eftermiddag. Salmen »Livet bortsvinder i Hast som en Drom« blev afsunget. Bon af Ældste Michael D. Ericksen, hvorefter Familie og Venner fulgte Baaren til Kirkegaarden i Isenvad. Begravelsen blev ledet af Ældste Michael D. Ericksen. Forsamlingen sang »Fader vor i Himlen«. Bøn af Ældste Mark B. Garff. Præsident Holger M. Larsen holdt derefter en gribende og inspireret Tale og udtalte mange gode og trostende Ord til Familie og Venner. Til Slut blev Salmen »Dejlig er Jorden« afsunget. Graven blev indviet af Præsident Holger M. Larsen. *M. D. E.*

TAK.

Broder og Soster Jensen onsker herved gennem »Stjernen« at rette en Tak til Præsident Larsen og alle, som var til Stede og viste Deltagelse ved deres Sons Begravelse.

HILSEN FRA RANDERS GREN.

Lordag den 5. December fejrede Soster Jensine Thomsen, Randers, sin 75 Aars Fodselsdag.

Soster Thomsen blev fodt i Nordbæk i Viborg Amt den 5. December 1856 og arbejdede i denne Egn indtil 1876.

Soster Thomsen annammede Evangeliet i Aaret 1900 og har virket i adskillige Hjælpeorganisationer med Flid. Hendes Familie tæller ikke saa faa, idet hun har 13 Born, 27 Borneborn og 1 Barnebarns Barn.

Hun har været Enke i 27 Aar, og vi som Soskende og Venner i den Danske Mission onsker Soster Thomsen til Lykke i Dagens Anledning og beder, at Gud vil velsigne hende med Helbred og Sundhed, og at hun i denne hoje Alder endnu maa nyde mange Velsignelser. *B. O. A.*

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST OG AVLØSNING.

Følgende eldster ankom til misjonen via Hamborg den 5. december 1931: Eldste Ivan L. Christiansen fra Downey, Idaho, og eldste Samuel F. Nelson fra Garvanza Ward, Holly-

wood Stake, Los Angeles, California. De er blitt beskikket til å arbeide i Oslo distrikt.

Vi onsker å byde disse eldster velkommen i den norske misjon og beder, at Herren vil velsigne dem i deres arbeide i dette land.

Eldste Lionel Wilford Hansen, som i de siste 25 måneder har arbeidet i den norske misjon, er blitt hederlig avløst og er reist til sitt hjem i California. Han forlot Cherbourg den 19. december ombord på S.S. »Leviathan«.

Misjonærer og hellige forener sig med soster Jensen og mig i å onske denne broder Herrens rike velsignelse i fremtiden.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR JANUAR.
INDVIELSE.

Evigt Liv er Guds storste Gave til Menneskeheden. Sammenlignet med andet, vil dette andet forsvinde ligesom Skyggerne ved Solopgang. Men Betingelserne for denne Gave, selvom det er frivilligt, maa accepteres for at opnaa den. Ingen Undskyldninger, ingen Tilsidesættelser vil blive antaget af ham, som sagde: »I skal ikke have andre Guder for mig.« At indvi sig selv til at være med til at udfylde Herrens Hensigter, at ofre sin Tid, Talenter og Styrke er Prisen. Intet mindre vil blive antaget. Man kan ikke betale det evige Liv i Afdrag. Der findes ingen anden Vej til at komme i Besiddelse af saa stor en Gave. At være storhjertede er en Betingelse. At være ydmyge er en Nødvendighed. Er du villig til at betale Prisen? Du bærer selv Ansvaret for det Svar, du giver.

LYDIGHED.*

En kristelig Leder udtalte efter at have besogt en Ungdomsforenings Konference i vor Kirke: »Hvilken Kraft anvender De for at faa saa mange Mennesker til at paatage sig Ansvaret for Opførelsen af et saa enormt Program? Det er simpelthen ikke til at tro.«

Næsten hvert eneste Menneske, som ikke har forstaaet Mormonismens Aand, føler paa samme Maade. Menneskene i

* Lektie for Senior- og Juniorklassen Søndag 10. Januar.

Verden kan ikke forstaa den Villighed, med hvilken vore Medlemmer følger Kirkens Autoriteters Kald til Tjeneste for Kirken, fordi de ikke kan forstaa den bemærkelsesværdige Mening, vi har om Gud og Religion. Medens den protestantiske Kirke har skiftet deres Gudsideal, holder vi som Sidste Dages Hellige stadig fast paa den Lærdom, at Gud er et herliggjort Væsen, hvis Arbejde og Herlighed er at bringe Udødelighed og evigt Liv til Menneskeheden. For os er Herren ikke en Aand, som saa mange kristne Ledere lærer. I Stedet for er han en Personlighed, som er i Besiddelse af Erfaringer, Kundskab og Intelligens, og som forstaar alle de Love, som regerer Universet. Hans Forstaaelse af Livet, Skabelse, Vækst, Lykke og alle andre Ting giver ham Kraft til at være almægtig. Den største Del af Verdens Befolkning ser paa Guds Love som ganske unødvendige, og sommetider endog som noget, der vil hindre Menneskets Frihed, medens de Sidste Dages Hellige ser paa Guds Love som Love, der sikrer Lykke. Vi ved, at alle de Love, Herren har givet os, er givet for at udvikle Menneskeheden. Det er Love, som, hvis de adlydes, vil forhøje Menneskehedens Velvære. Samtidig forbereder de os for Ting, som vi vil møde i det næste Liv. Og hvor man finder Ulykke og Lidelser i Verden, kan man være sikker paa, at det er paa Grund af, at en eller anden har ignoreret de Love, som er givet af den Almægtige. De fleste af de Kristne ser paa Gud som en Hævner. De Sidste Dages Hellige tror, at Gud er vor Himmelske Fader, og at alt, hvad han gør, er dikteret ham af en overvældende Kærlighed til sine Børn. Han viser et stort Eksempel paa sit eget Bud: »Du skal elske din Næste som dig selv.« Menneskeheden har aldrig været uden hans Ledelse, lige fra Begyndelsen og til i Dag har han givet dem sin Hjælp. Til hvert eneste Menneske har han op gennem Tiderne lovet Hjælp, bare de vilde bede ham derom. Se Math. 7: 7—8 og Math. 21: 22.

Historien bærer Vidnesbyrd om, hvorledes han har holdt sit Løfte. Han har altid lyttet, naar hans Børn har været i Nød. Endogsaa til dem, som kendte ham, men alligevel bøjede Knæ for Afguder, har han rakt sin hjælpende Haand. Hvert eneste Menneske har været i Stand til at modtage hans Velsignelser, hvis de bare har villet bede om dem. Herren har ogsaa gjort mere end det, hele Tiden gennem Aarene har han sendt sine Profeter til Jorden for at lære Menneskene de Love, som var givet dem for deres eget Bedste. Han har endogsaa sendt sin højest elskede Søn ned til at dø for dem. Alle dem, han har sendt, han undervist Menneskene, og deres Lærdomme har været saaledes, at de kunde lære Menneskene at leve paa den rigtige Maade, saa at de kunde faa et evigt Liv. Men alligevel har Herren aldrig taget vor Handlefrihed

fra os. Han har aldrig borttaget vor Ret til selv at vælge. Vi har altid haft Privilegiet til at adlyde eller afslaa. Naar vi ikke har adlydt hans Befalinger, har vi ignoreret Livets Love, og ved at gøre dette har vi bragt Ulykke over os selv. Men har vi saa opdaget vor Fejltagelse og har omvendt os, har han altid været villig til at hjælpe os med at komme over vore Svagheder, saa at vi kunde være i Stand til at høste de Velsignelser, der opnaas ved at leve op til hans Bud og Befalinger.

Det er dette Syn paa Gud og Religion, som har gjort Lydighed til saa stort et Princip til Medlemmerne af vor Kirke. Det er sjældent, at de, som har Religionens Aand, som den er forstaaet af de Sidste Dages Hellige, afslaar at adlyde Herrens Befalinger. De forstaar, at Herren kalder paa dem, som han har Brug for i sin Kirke, og at han udstyrer dem, som han kalder, med Autoritet til at handle i hans Navn.

Lydighed udvikler hos Menneskene en Offervillighed, saa at de bliver villige til at ofre sig for andre. Den har foraarsaget, at Medlemmer af vor Kirke har opgivet jordisk Rigdom for Evangeliet. Det var den Kraft, som fik Pionererne til at rejse over Sletterne for at bosætte sig i Vesten. Det er Lydighed, vi kan takke for vort Missionærsystem i Dag og for hele den frie Tjeneste, som findes i vor Kirke. Selv om vi til Tider ikke helt forstaar bestemte Kald, saa er vor Tillid og Tro paa ham, som giver Kaldet (Herren), saa stor, at vi alligevel adlyder det. Og naar vor Kundskab og Erfaringer vokser, kan vi som Regel se, at der var gode Grunde for det Kald.

Lydighed har gjort vor Kirke berømt. Den har bragt endeløse Velsignelser til dem, som har været villige til at adlyde, for selv om Verden synes at være gennemstrømmet af en Egenkærlighedens Aand, staar Religionens Sandheder stadig fast, og de Mennesker, som er mest lykkelige, er altid dem, som er villige til at ofre sig for andre.

OPSTANDELSE.*

Troen paa Opstandelse er karakteristisk for de fleste kristne Sekter. Bibelen indeholder saa mange Ting, som støtter denne Opfattelse, at man næppe kan antage den som et guddommeligt Dokument og samtidig afslaa at tro paa en Opstandelse. Men alligevel er Menneskene i Verden slet ikke enige om dette Emne.

* Lektie for Senior- og Juniorklassen Søndag 17. Januar.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige erklærer, at der vil blive en Opstandelse. En af Grundlærdommene i vor Kirke er den, at hvert eneste Menneske, som har levet paa Jorden, vil opstaa igen for at faa den Herlighed, han har fortjent. De Sidste Dages Hellige tror paa en bogstavelig Opstandelse — en Genforening mellem Aanden og det Legeme, som den boede i gennem det jordiske Liv. Vi lærer, at der vil blive to Opstandelser — den forste for de retfærdige og den anden for de uretfærdige. Den forste er vist ved Jesu Kristi Opstandelse tre Dage efter hans Korsfæstelse. Den blev straks efterfulgt af, at flere af de tidligere afdode og retfærdige Sjæle kom frem af deres Grave. Og den skal fortsætte, indtil alle de retfærdige er opstaaet af deres Grave. Naar Herrens Dag kommer, skal ogsaa de uretfærdige komme frem. Ved Fuldendelsen af disse to Opstandelser skal alle de, som har levet, opstaa. Det er umuligt for Mennesker af Nutiden at forklare Opstandelsen. Vi ved intet absolut afgjort om den. Den er blevet lignet ved Foraarets Tilbagekomst fra Vinterens dødlignende Sovn, eller Fremkomsten af en levende Fugl fra et Æg, Forandringen af en Larve til en Sommerfugl og ved mange andre Tilstande, som Menneskene vilde kunde forstaa. Opstandelsen bliver regeret af Love, som vi ikke forstaar. Ligesom alle de mange Maskiner, Radio og andet var ukendt for hundrede Aar siden, er ogsaa disse Love ukendte for os i Dag. Ligesom vi har opdaget forskellige Love, som har frembragt disse moderne Vidundere, vil vi maaske ogsaa en Dag, naar det er Herrens Vilje, blive i Stand til at forstaa de Love, som regerer Opstandelsen.

Den Kendsgerning, at vi ikke er i Stand til at forstaa det, modbeviser det ikke mere, end det at vore Forfædre ikke var i Stand til at forstaa, at det var muligt at transmittere en Lyd, modbeviste at Radioen var mulig at gennemfore. Opstandelsen kan ikke hverken blive bevist eller modbevist af Videnskaben. Den menneskelige Undersogelse er endnu ikke naaet til det Punkt, hvor det videnskabelige Lys kan blive kastet paa Sporgsmaalet.

Skont det er en Kendsgerning, at Videnskaben ikke hverken kan bevise eller modbevise Opstandelsen, er det dog interessant at lægge Mærke til, at de fleste af Verdens store Videnskabsmænd synes at tro paa dette Princip. Det er ogsaa sandt, at mange Videnskabsmænd overhovedet ikke tror paa Gud eller noget Liv efter dette, men man kan dog ikke lade være at lægge Mærke til den Type Videnskabsmænd, som har været og er overbeviste om Sandheden af denne kristne Lærdom.

Vi nævner Isaac Newton, Carl von Linne, John Dalton,

Andre Marie Ampere, Joseph Lister, Louis Pasteur og mange andre.

Det mindste, man kan sige, er, at hvis saadanne Mænd tror paa Sjælens Udødelighed, er det umuligt for Videnskaben at modbevise Opstandelsen. Troen paa Opstandelsen kommer ikke gennem Studium eller Lærdom. Den er, ligesom Troen paa Gud og Troen paa Evangeliets Sandhed, et Produkt af Tro, ikke noget tillært. Det er dem, som bringer dem selv i Harmoni med det Guddommelige, idet de efterlever hans Love og holder hans Befalinger, som bliver givet det Privilegium at forstaa og at tro. Den, som søger Beviser fra Bøger og fra Lærdomme, fejler ofte i sine Bestræbelser. Men dem, som søger efter et Vidnesbyrd gennem Bøn og et retfærdigt Liv, som Gud har befalet, modtager et Vidnesbyrd fra ham paa en Maade, som Menneskene ikke kan forklare. Det er dem, som kender og forstaar. Det gør ingen Forskel, om vi er Lærde eller ikke, hvis vi ønsker at vide Sandheden om Opstandelsen, maa vi følge Herrens Befaling og søge hans Styrelse og Bistand gennem ærlig Bøn.

DET TILKOMMENDE LIV.*

»I min Faders Hus er der mange Boliger, hvis det ikke havde været saa, vilde jeg have fortalt Eder.« (Joh. 14: 2).

En Aabenbaring givet til Joseph Smith og Sidney Rigdon i Hiram, Ohio, den 16. Februar 1832, og som er nedskrevet i Pagtens Bog det 76. Kapitel, kaster mere Lys over denne Udtalelse af Jesus end noget andet, som er kendt af Menneskeheden. Det forklarer meget tydeligt, hvorledes Herren kan belønne hvert eneste Menneske i Henhold til dets Gerninger paa Jorden, og det forklarer Himlen, ikke som Sted, hvor alt er ens, men som et Sted med flere Grader.

Det er en bemærkelsesværdig Paastand, og Joseph Smith erklærer, at de saa Jesus Kristus og talte med ham i et himmelsk Syn. De siger: »Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saa ham ved Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne.« Gennem guddommelig Tilladelse fik disse Mænd Lov til at se bag Sløret ind i Aandernes Verden. De saa dem, som fulgte Satan og de uretfærdige, men saa fremkom et Syn for deres Øjne om de Herligheder, der venter paa de

* Lektie for Senior- og Juniorklassen Søndag 24. Januar.

retfærdige. De Sidste Dages Helliges Lærdom om det Tilkommende er saa tydeligt forklaret i Pagtens Bog, at man ikke behøver større Forklaring om dette Emne. Lad os i Stedet for tage Pagtens Bog Kap. 76 som Tekst til vor Lektie i Dag.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

17. Januar.

JESUS I TEMPLET.

Tekst: Lukas 2: 41—52.

Da vi studerede det gamle Testamentes Lektier, lærte vi, at Israels Børn havde været holdt i Fangenskab i Ægypten. Gud fortalte sit Folk, at dersom de vilde følge de Befalinger, han gav dem, vilde han befri dem fra deres Fangenskab. De skulde dræbe et Lam og stryge dets Blod paa Dørstolperne som et Tegn paa Tro og Lydighed. Paa den Nat, da dette skulde være gjort, gik Dødens Engel gennem Landet, og i alle de Hjem, hvor man ikke havde Lammets Blod paa Dørstolpen, blev den førstefødte dræbt. Derfor blev alle Ægypternes ældste Børn dræbt, medens Israeliternes blev sparet, saa forlod Israeliterne deres Hjem og undslap fra Ægypternes Hænder. Det var ved Paasketid, og hvert eneste Aar bliver der nu fejret en Fest til Minde om denne Begivenhed.

Efter de jødiske Skikke rejste Maria og Josef til Jerusalem sammen med deres Venner for at deltage i denne Fest. Da Jesus var tolv Aar gammel, fik han Lov til at rejse med dem. Det var almindeligt blandt Jøderne, at Drenge paa den Alder blev betragtet som Mænd, de blev saa mere behandlede som Mænd og ikke mere saa meget som Drenge. En Dreng paa tretten Aar blev ogsaa anset som gammel nok til at faa Lov til at studere Guds højere Lov. Vi kan sagtens forestille os den Følelse, Jesus havde, da han foretog den lange Rejse fra Nasareth til Jerusalem sammen med sine Forældre og Hundreder af andre Mennesker, som rejste sammen med dem i en stor Karavane. Denne Rejse blev foretaget om Foraaret i Slutningen af Marts eller i Begyndelsen af April, hvor hele Landskabet var fuldt af nyt spirende Liv. Vi vil ikke tale meget om selve Festen, som varede i ca. 1 Uge. Men efter at have været nogle faa Dage i Jerusalem, begyndte de fleste Folk fra Nasareth paa Tilbagerejsen. Maria og Josef rejste med dem, men Jesus var ikke med. Hans Fraværelse blev først opdaget, da man skulde til at slaa Lejr for Natten, for hans Forældre havde hele Tiden troet, at han var mellem de andre Drenge, som løb rundt og legede.

Alle Modre bliver jo bange, naar deres Børn er borte, og Maria forestillede sig alle mulige Ting, som kunde være hændet denne Dreng, og straks ved det forste Tegn paa, at Dagen var ved at bryde frem, rejste hun og Josef tilbage til Jerusalem. I tre Dage sogte de efter Jesus, men uden Held. Saa gik de til Templet, og der fandt de ham i Samtale med Rabbinerne og Lærerne. Alle jødiske Drenge, hvis Forældre havde Raad til det, havde den Ret, at de kunde komme og gaa i Skole hos disse Vismænd, men Jesus havde ikke Anledning til det, men han havde en Forstaaelse af sin jordiske Mission, og han onskede at lære, hvad det var muligt for ham at lære. Han gav dem Sporgsmaal, og Lærerne var meget forbavsede over, hvor intelligente hans Spørgsmaal var, og de var ogsaa meget forbavsede over de Svar, han gav dem paa deres Sporgsmaal. Hans Kundskab paa dette Omraade viste, at hans Undervisning i Hjemmet og i Synagogen havde været udmærket, og at han havde været en flittig Elev. Tilligemed dette var han Son af vor Fader i Himmelen, hvorfra han fik særlig Hjælp, som kunde forberede ham for det Liv, han skulde fore som Verdens Frelser.

Da Marias første Forbavselse var ovre, har hun sikkert kaldt paa ham og skændt godt paa ham. Hun sagde til ham, at han havde forskrækket dem, og spurgte ham, hvorfor han ikke var fulgt med hjem. Jesus svarede: »Hvorfor har I søgt efter mig?« Jesus tænkte, at Maria, for hvem Engelen havde vist sig, for han blev født, vilde forstaa, at han maatte være i Templet, og at hun kunde finde ham der uden at være nodt til at søge efter ham. Han viste ved sit Svar til Maria, at han selv vidste Besked med disse Ting: »Vidste I ikke, at jeg maatte være i min Faders Bolig.« Han elskede sin Moder og tænkte maaske, at hun ogsaa vilde forstaa, at han maatte lære alt, hvad der var ham muligt om Gud og om hans Børn paa Jorden. Og lære Skrifterne, saa at det senere kunde hjælpe ham og hans Disciple med at prædike Evangeliet. Men Befalingen om Lydighed til sine Forældre var saa fastslaaet i hans Sind, at han forlod Templet sammen med sin Moder og rejste med Maria og Josef til Nasareth, til sit lykkelige Barndomshjem.

---

24. Januar.

JOHANNES DEN DØBER.

Tekst: Lukas 1: 5—23.

I vor sidste Lektie lærte vi om det vidunderlige Besog, som Jesus aflagde i Templet i Jerusalem. Mange Mennesker gik til Templet for at tilbede Gud og for at udfore Ordinancer,

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

PRØVER ER NØDVENDIGE.

Herrens Folk skal prøves. Der staar skrevet at de vil blive prøvede i alle Ting, ligesom Abraham blev prøvet. Hvis vi bliver kaldet til at gaa op paa et Bjerg for at ofre vor Isak, skulde det ikke gøre nogen Forskel, vi skulde være i Stand til at gøre dette saaavel som alt andet der bliver forlangt af os.

Alle intelligente Væsener, som er kronede med en Krone af Herlighed, Udødelighed og evigt Liv maa gaa gennem hver eneste Prøve som det er bestemt de skal, for at vinde deres Herlighed og Ophøjelse. Hver eneste Prøve som kan komme over et jordisk Væsen vil komme over dem, for at forberede dem til at være i Guds Nærhed. Hvis vi ønsker at opnaa det samme som Abraham, maa vi være villige til at ofre ligesaa meget som ham. Hvis vi ønsker at blive værdige til at være sammen med Abraham, Isak og Jacob eller nogen af deres Børn, eller nogen af Profeterne eller Apostlene, maa vi samle de samme Erfaringer, den samme Kundskab og Intelligens, som vil gøre os værdige til at komme i det celestiale Rige. Hvor mange af de Sidste Dages Hellige vil gøre alt dette og derved blive værdige til at være i Guds og hans Søns Nærhed? Hver eneste Prøve du har gaaet igennem og hver eneste Erfaring du har samlet, har været nødvendig for din Frelse.

Selv om vort Liv skulde blive forlænget til Tusinde Aar maa vi stadig lære. Hver eneste Prøve vi gennemgaar er nødvendig for vor Erfaring, og for at forberede os til den Belønning der er i Vente for de trofaste.

Hvis Adam ikke havde Syndet, og hvis hans Lykke havde vedvaret her paa Jorden, vilde vi ikke have kendt til Synd. Vi vilde ikke have været i Stand til at skelne det Onde fra det Gode. Vi vilde ikke have kendt Retfærdighed, fordi en Ting kun kan bevises ved dens Modsætning. Hvis Menneskene kunde se Tingene som de er, naar de skal gennemgaa en Prøve, eller hvis de skal ofre noget, vilde de kunde se

at det i Virkeligheden er de største Velsignelser som kommer til dem. Men sæt dem i Bisiddelse af sande Principper og sande Glæder, uden at kunne se deres Modsætninger, da vilde de ikke være i Stand til at se Glæderne eller at føle Lykken. De kunde ikke skelne Lys fra Mørke, fordi de ikke havde noget Kendskab til Mørket. Og hvis de ikke var i Stand til at kende det bitre, hvordan vilde de da kunde smage det søde?

Du vil lære dette i Biblen, i Mormons Bog og i Aabenbaringerne givet til Joseph Smith. Vi maa kende og forstaa Modsætningerne til alle Ting, for at være i Stand til at vælge og modtage det, som vi ved vil gøre os værdige til at være i Guds Nærhed. Man kan ikke kende det ene uden ogsaa at kende det andet.

Lad Mennesker leve i Fred og være uforstyrrede — aldrig blive forfulgte for deres Religion, og de vil snart undlade at gøre deres Pligter, de vil blive ligegyldige og miste deres Tro.

Vi ved alle at vi maa være rene for at komme i det celestiale Rige. Vi ved ogsaa at Jesus blev fuldkommen gennem Lidelserne, hvordan kan vi saa for et eneste Minut tænke os, at vi kan blive værdige til at komme i Guds Rige, og være i hans og hans Faders Nærhed uden at gaa gennem Prøver som vil forberede os dertil?

Brigham Young.

(Fortsat fra Side 35.)

som ikke kunde blive udført i Synagogerne. Mellem de mange Præster, som var kaldet til at udføre denne Tempeltjeneste, var en Mand ved Navn Zakarias. Zakarias var en hellig Mand og blev mange Gange udvalgt til at udføre nogle af de helligste Ordinancer i Templet. Hans Hustru, en god Kvinde ved Navn Elisabeth, var ogsaa af Præstefamilie, hun var nemlig en Efterkommer af Aaron. Zakarias og Elisabeth havde ingen Børn, og da de begge havde naaet en temmelig høj Alder, var de bange for, at de ikke vilde blive velsignet med nogen. Men en Dag, da Zakarias udførte nogle af sine Pligter i det inderste af Templet, i et Værelse lige ved Siden af det »Allerhelligste«, kom der en Engel til ham fra Herren, som fortalte, at han var Engelen Gabriel, og denne Engel fortalte ham, at hans Hustru Elisabeth skulde faa en Søn, som de skulde kalde Johannes. Zakarias var meget forbavset, og han sagde til Engelen, at han kunde ikke forstaa, hvorledes dette kunde lade sig gøre, da ældre Mennesker jo ellers ikke plejer at faa

Børn. Gabriel vidste, at Herren havde Magt til at lade selv usædvanlige Velsignelser komme til sine Børn, og at han vilde besvare enhver oprigtig Bøn, og han sagde derfor til Zakarias, at paa Grund af hans Vantro skulde han blive stum, indtil Barnet var født og havde faaet Navnet Johannes. Han fortalte ogsaa, at denne Dreng vilde blive en stor Mand, som vilde leve et rent Liv og vilde faa Kraft fra den Helligaand til at vende manges Hjerter til Herren. Vi kan let tænke os den Glæde og Taknemmelighed, som maa have fyldt Elisabeths Hjerte, da Zakarias fortalte hende, hvad der var sket, for enhver Kvinde er lykkelig og stolt over at blive Moder. Da Barnet kom, var der stor Lykke i Hjemmet, og mange Venner kom dertil for at gratulere den lykkelige Fader og Moder. Da Barnet var otte Dage gammelt, skulde det efter Landets Skik have sit Navn. Vennerne sagde, at de skulde kalde ham Zakarias efter hans Fader, fordi denne var en retfærdig Mand, og de mente, at Barnet skulde blive lig ham, men da man spurgte Faderen, bad han om noget at skrive paa, og han skrev: »Johannes er hans Navn.« Straks efter blev Barnet velsignet og fik Navnet Johannes, og det blev profeteret, at han skulde blive en stor Guds Profet. Og at han skulde gaa foran og forberede Vejen for Frelseren, og at han skulde lære Folket at omvende sig fra deres Synder og lære dem, at gennem Omvendelse kunde man finde Lykke og Glæde.

Spørgsmaal.

1. Hvad var Zakarias's Bestilling, og hvilke Ceremonier foretog han i Templet?
2. Hvilket Tegn gav Engelen til Zakarias paa, at hans Løfte vilde blive opfyldt?
3. Hvad skete, da Barnet skulde have Navn?
4. Hvad sagde Zakarias, at Johannes skulde gøre i sin Tjeneste for Gud?

---

31. Januar.

JESU DAAB.

Læs Math. 3. Kapitel.

Da Johannes fik sit Navn, velsignede hans Fader ham og profeterede om de mange og store Ting, som han skulde gøre, naar han voksede op. Vi finder ikke noget i Skrifterne om Johannes's Liv som Dreng, heller ikke finder vi noget om hans Uddannelse. Vi er imidlertid sikre paa, at Johannes blev veloplært i sit Hjem af sine gode Forældre, at han lærte Evangeliet ud og ind, og at han fik at vide om den Mission,

som Jesus skulde udføre her paa Jorden, for senere finder vi ham ved Bredden af Jordans Flod, hvor han prædikede Omvendelsens Evangelium. Johannes var en frygtløs Lærer. Han kendte de Løfter, som var blevet givet til Jøderne, han kendte deres Haab og Forventninger, han vidste om den Kraft, som Jesus vilde være i Besiddelse af, og han vidste, hvor snæversynede og ugudelige mange af Jøderne var blevet. Hans Prædikener var saa indtrængende og frygtløse, at mange Mennesker fra de omkringliggende Byer kom til for at høre paa ham. Han fortalte dem om deres Ugudelighed, og han fortalte dem, at hvis de ønskede at faa Del i Guds Rige, som snart skulde komme, maatte de omvende dem fra deres Synder og begynde at leve et rent Liv. Han prædikede Daab, og alle dem, som modtog hans Ord, gik ned i Jordans Flod og blev døbt som et Symbol paa, at de var blevet rensede for deres Synder, og at de fra nu af vilde leve et rent og godt Liv. Johannes's Lærdomme var saa vidunderlige og hans Kendskab til sine Tilhøreres Liv saa indgaaende, at mange troede, at han var den ventede Messias. Men da de spurgte ham, om han var Messias, svarede han: »Nej, men jeg er kommet for at forberede jer til at modtage hans Budskab, han er meget større, end jeg er, jeg er end ikke værdig til at løse hans Skobaand.« Op til denne Tid havde Jesus opholdt sig i sit Hjem hos sin Familie, idet han passede sit Arbejde som Tømrer og sikkert tilbragte en stor Del af sin Tid med at studere Skrifterne og med at tænke paa den Bevidsthed om hans Mission, som først var kommet til ham i Templet i Jerusalem. En Dag var Jesus iblandt dem, som gik ud for at høre Johannes prædike, og han bad Johannes om ogsaa at døbe ham. Johannes vidste, at Jesus ikke behøvede nogen Daab for Tilgivelse af sine Synder, og da han kendte ham som Messias, følte han sin Uværdighed til at døbe ham og sagde: »Jeg kunde behøve at blive døbt af dig, og dog kommer du til mig.« Jesus, som forstod Guds Hensigter bedre end Johannes,sagde til ham: »Det maa dog være saaledes, for at al Retfærdighed kan blive opfyldt.« Saa gik Jesus ned i Vandet sammen med Johannes og blev døbt. Saaledes gav Jesus os et Eksempel i Opfyldelse af al Retfærdighed, for skønt han var fri for Synd, adlød han dog de Lærdomme, som hans Fader i Himlen havde givet gennem Johannes Døberen. Saa snart Jesus kom op af Vandet, skete der en meget bemærkelsesværdig Ting. Et Lys skinnede ned fra Himmelen og lyste paa ham, og den Helligaand i Skikkelse af en Due kom ned og hvilede paa ham, men endnu mere bemærkelsesværdigt end dette var det Vidnesbyrd, som Gud med sine egne Ord bar for ham: »Denne er min Søn den

Elskelige, i hvem jeg har Velbehag.« Hvilken vidunderlig Ting, og hvilket Budskab til alle, som hørte derpaa, men for ingen af de andre havde disse Ord saa stor Betydning, som de havde for Jesus. I Templet havde han følt sit Missionskald brænde i sit Hjerte, men nu bekræftede hans Fader i Himlen alt, hvad der var blevet sagt for, og bekræftede den Følelse, som Jesus havde faaet i Templet. »Denne er min Søn den Elskelige, i hvem jeg har Velbehag.«

Spørgsmaal.

1. Hvad gjorde Johannes, da han voksede op?
2. Hvad var hans Budskab?
3. Hvorledes blev hans Budskab modtaget?
4. Hvad sagde Johannes, da Jesus bad om at blive døbt?
5. Hvad svarede Jesus?
6. Hvilket Vidnesbyrd blev der givet om Jesus ved denne Begivenhed?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

17. Januar.

HVORLEDES JORDEN BLEV SKABT.

Sidste Gang talte vi om vort første Hjem i Himlen med Gud, vor Fader. Lad os i Dag tænke lidt paa vort andet Hjem, vort jordiske Hjem, som vor Fader sagde, at han vilde lave til os.

Naar en af os skulde lave et Hjem, som vi elskede, hvordan vilde vi saa synes, det skulde være? Først af alt maatte der være lyst, saa at man kunde se. Derefter maatte der være en Grund at gaa paa, Luft at indaande, Vand at drikke og Mad at spise. Og der skulde være en Familie med en Fader, Moder, Søstre og Brødre, hvorledes kunde man ellers blive lykkelig?

Vor Himmelske Fader følte akkurat paa samme Maade. Da han begyndte at skabe Jorden, var det første, han sagde, dette: »Bliv Lys.« Og der blev lyst. Saa skilte han Lyset fra Mørket, han kaldte Lyset for Dagen og Mørket Natten. Det tog vor Fader en hel af hans Dage til at gøre dette. Den anden Dag sagde han: »Lad der blive Luft at indaande og Skyer mellem Himlen og Jorden.« Og saa skabte han Luften og Himlen over os. Saa samlede han alt Vandet paa et Sted og lod det tørre Land komme til Syne. Han kaldte det tørre Land Jorden og Vandet Havet. Men Jorden var ikke saa smuk, som han vilde have den, og saa skabte han Græs,

Blomster og Træer til at gro paa den. De groede op og var saa smukke, at han blev tilfreds. Han sagde: »Dette vil blive et smukt Hjem til mine Børn.« Og saaledes sluttede den tredie Dags Arbejde.

Paa den fjerde Dag sagde han: »Lad det blive lyst i Himlene, mine Børn maa være i Stand til at kunne skelne Dagen fra Natten.« Saa skabte han den store varme Sol til at skinne om Dagen og den blege klare Maaned til at lyse om Natten. Han skabte ogsaa de funklende Stjerner. Hvor kærlig var han ikke til at lave alt saa smukt for sine Børn.

Saa skabte han baade smaa og store Fisk til at svømme i Vandet. Han skabte Fugle til at flyve i Luften og til at synge. Han skabte Dyr af enhver Slags, Dyr, som kunde gaa, og Dyr, som kunde krybe, og han sagde til dem: »Lav jer et Hjem og oprejs en Familie. Vær lykkelige og gør andre lykkelige.« Og med dette sluttede Guds femte Arbejdsdag.

Hvad tror du nu, han skabte næst efter? For hvem var det, han i Virkeligheden skabte Jorden? Han sagde til Jesus, som hele Tiden var med ham: »Lad os skabe en Mand i vort eget Billede. Han kan saa regere over alle Dyrene, Fiskene og Fuglene og over alle Blomsterne og Træerne.«

Saa skabte Gud et vidunderligt Legeme og kaldte paa et af sine aandelige Børn fra Himlen til at komme og leve i det. Han skabte saa et andet Legeme lidt forskellig fra det første og kaldte paa et andet af sine Børn til at komme og leve i det. Han havde nu skabt en Mand ved Navn Adam og en Kvinde ved Navn Eva til at leve paa denne nye Verden. Han sagde til dem: »Se, jeg har givet jer Blomster, Træer og Fugle for at gøre jer lykkelige. Jeg har givet jer Grøntsager, Frugt, Kød og Fisk for at gøre jer stærke. Nu maa I selv opbygge jer et smukt Hjem. Et Hjem med Børn til at elske jer og til at gøre jer glade.« Da han saa, hvor lykkelig Adam var for at have en Medhjælper, var han igen fornøjet. Han tænkte ved sig selv: »Nu vil jeg se, om de kan gøre det Arbejde jeg har, de skal gøre. Jeg vil ogsaa se, om de kan efterleve mine Befalinger.«

Paa den næste Dag hvilede Herren. Han var færdig med at skabe Himlen og Jorden. Nu var alt rede for hans aandelige Børn til at komme fra Himlen og bo i de Legemer, som han havde bestemt for dem i dette nye Hjem. Herren var tilfreds, og han velsignede den syvende Dag og sagde: »Dette er min Dag, en Hviledag.«

Næste Gang vil vi høre om, hvorledes Agam og Eva passede paa sig selv i deres nye Hjem.

---

24. Januar.

HVORLEDES ADAM OG EVA MAATTE FORLADE EDENS HAVE.

Har du nogensinde gjort en Fejl? At gøre en Fejl er ikke saa slemt, hvis vi lærer at gøre bedre næste Gang. Adam og Eva, vore jordiske Forældre, gjorde en meget slem Fejl, men de lærte mange gode Ting af det. Efter at vor Fader i Himlen havde skabt den Jord, vi lever paa, plantede han en meget smuk Have paa den. Vi maa hellere kalde denne Have en Park, for den er større end nogen Have, du nogensinde har set. Der var fire Floder i den. I denne Have plantede Gud Grøntsager og Træer, og han fik Græs til at vokse og Blomster til at blomstre. Fuglene sang dejlige Sange, og alle Slags Dyr levede i Fred med med hinanden. Ingen af dem gjorde de andre noget ondt. Der var rigeligt at spise for dem alle og rigeligt af frisk Vand at drikke.

Løven, Bjørnen og de andre Dyr gjorde ikke Adam noget ondt. Han gav hver af dem et Navn. Han var deres Herre, og de syntes at vide det. Alt var Fred og Lykke i denne Have i meget lang Tid. Adam og Eva elskede hinanden, og de gjorde akkurat, som Herren havde befalet dem at gøre. De vidste slet ikke, hvad det vilde sige at gøre noget, som var galt. Vor Fader kom ofte for at besøge dem, og han talte med dem, akkurat som vi taler med hinanden. Det er let nok for os at gøre, som der bliver bedt os om, naar vi selv ønsker at gøre det, er det ikke? Men sommetider er det nødvendigt for os at gøre Ting, som vi slet ikke ønsker at gøre. Nu var det ogsaa nødvendigt for Adam og Eva at lære dette. Vor Fader i Himlen vidste, at de maatte lære altid at adlyde ham. En Dag sagde han til dem: »Jeg har plantet disse Træer her, for at I maa spise af deres Frugt. Men der et eet Træ, af hvis Frugt I ikke maa spise. Det er det Træ i Midten af Haven, det Træ, som vil fortælle jer Forskellen mellem godt og ondt. Nu maa I selv vælge, om I vil lytte til mine Ord, men hvis I spiser af dette Træ, maa I visselig dø.« Af alle de Dyr, som Herren havde skabt til at leve paa Jorden, var der een, som var klogere end de andre. Det var en Slange. Satan, som altid ønskede at omstyrte Guds Planer, fik Slangen til at hjælpe sig. Og dette er, hvad de to sammen gjorde.

Slangen lod Satan tale gennem sig, og den sagde: »Hvilken Frugt var det, Herren sagde, at I ikke maatte spise.« Og da Eva havde fortalt ham det, sagde han: »Aah, tag bare lidt af den, det vil ikke skade jer. Det vil kun hjælpe jer. Efter at I har spist den, vil I blive lige saa kloge som vor Fader.« Selvfølgelig ønskede Eva at blive klog, og saa smagte

hun paa Frugten. Den smagte godt, og saa kaldte hun paa Adam og tilbød ham noget med. Det var ikke let for Adam at sige nej, for Adam elskede Eva saa højt, at han vidste, at hvis han ikke spiste af den, vilde hun blive klogere end ham. Og han vidste, at Herrens Straf til hende vilde være Døden. Han ønskede ikke at være alene, og derfor spiste han ogsaa af Frugten, og begge to fandt de ud af, at de var klogere end før.

Den samme Dag nær ved Aften kom Gud spadserende ned gennem Haven. Han kunde ikke se Adam og Eva, for de havde skjult sig. De skammede sig. De vidste, at de havde gjort noget, som deres Fader havde befalet, at de ikke maatte gøre. Saa kaldte Herren: »Adam, hvor er du?«

Adam svarede: »Jeg har skjult mig.« Vor Fader sagde: »Jeg forstaar. Du har spist af Frugten, som jeg befalede dig ikke at spise af.« Og Adam sagde: »Ja, Fader, jeg har gjort det. Eva bad mig om at gøre det, og saa gjorde jeg det.« Saa sagde Faderen: »Eva, hvad har du gjort?« Og hun svarede: »Fristeren, Slangen, fik mig til det, ellers vilde jeg ikke have gjort det.« Saa vendte Herren sig til Slangen og sagde: »Fordi du har gjort dette, skal du ikke have nogen Fødder. Du skal altid krybe i Snavset. Og mine Børn vil ikke kunne lide dig.« Til Eva sagde han: »Fra nu af vil du have mange Besværligheder, du vil faa Smerte og Sorg ogsaa.« Og til Adam sagde han: »Fordi du har gjort imod mine Befalinger, maa jeg straffe dig. Jeg vil forandre dit Liv, saa at du kan vokse stærk nok til at efterleve mine Befalinger. Fra nu af og til du dør, maa du arbejde haardt for din Føde. Du maa opdyrke Jorden, og jeg vil sende Torne og Tidsler for at hindre dig. Og naar du dør, vil dit Legeme blive til Støv.« Selvfølgelig var Adam bedrøvet, han havde lavet en Fejl, men Herren var rede til at hjælpe ham. Han og Eva var glade for at prøve at gøre, som det blev dem befalet. Og Jesus var villig til at lide for denne Fejl. Men Adam og Eva maatte forlade deres smukke Hjem, og de kunde aldrig mere se Guds Ansigt. Før de forlod Haven, befalede Herren dem igen at holde hans Befalinger. Og det gjorde Adam og Eva ogsaa, og Herren velsignede dem og sendte dem Drenge og Piger til at trøste dem og elske dem. Og Adam og Eva arbejdede, og de var lykkelige. Og de lærte deres Børn at elske Gud og adlyde hans Befalinger.

PROLOG

Fremsagt ved Søndagsskolens Konference i København
22. November 1931.

Med Tornekrone om sit Haar
Vor Frelser frem for Folket staar,
Det Folk, hvorfor han navnlig kom,
Med grusomt Had udskreg hans Dom,
De saa ham lindre Sorg og Nød
Og dømte ham dog Korsets Død.

O Zions Folk, o kend din Gud,
Som bragte Kærlighedens Bud,
Som Dødens tunge Lænke brød,
Og evigt Liv hver Sjæl han bød.
Forstaa din Kristus, som han er,
Da sanser du din Gerning her.

Du evig ære skal din Gud,
Saa er det store første Bud,
Og som dig selv din Næste agt,
Det andet Bud din Gud har sagt,
Men søg som Barn i Tro Gud Fader,
I Jesu Navn han dig indlader.
A m e n.

J. Figat Breum Sen.,
København.

ERSTATNINGSMIDLER FOR EVANGELIET.

(*H. I.* i »Liahona«.)

Nutidens ledende sekteriske Præster er ofte tvivlraadige med Hensyn til at finde paa Emner til deres Søndagsprædikener, der vil trække Folk. Mange af disse Emner, som det vil ses fra Bekendtgørelser i Aviserne, har meget lidt at gøre med Evangeliets Principper, som disse lærtes af Guds Søn og hans Apostle. Det er i Sandhed komplet umuligt at udføre Pligterne som en Evangeliets Forkynder uden Fuldmagt og Inspiration fra Himlen. Den Prædikant, som er uvidende om, at Gud har givet noget Budskab til Verden i over atten hun-

dred Aar, har en vanskelig Opgave, naar han staar foran en Forsamling for at give et Budskab, der passer til Folkets Behov i disse moderne Tider. At Præsterne i den moderne Kristendom oprigtigt bestræber sig paa at give Lys og Trøst til Menneskenes Sjæle, skal ikke benægtes. Men den Kendsgerning, at de sætter deres største Tillid til Menneskers Visdom og Opfattelser og ikke til Herrens aabenbarede Ord, gør deres præstelige Gerning baade vanskelig og uproduktiv.

Der er en almindelig Tendens blandt moderne Præster til at udelade det overnaturlige fra deres Lære. De gamle Profeters Forudsigelser, som for dem er uforklarlige paa Grund af deres Mangel paa den Guds Aand, der inspirerede de hellige Forfattere; og mange af de vigtigste Skriftsteder er aandeliggjorte, saa de kan komme bort fra den virkelige Mening. Aabenbaringer fra Gud er, hvis de i det hele tror paa dem, begrænset til fordums Tider. Dette har i en udstrakt Grad været Tilfældet lige siden Gengivelsen af Kristi Evangelium til Jorden i disse de sidste Dage. Den, som følger Taler og publiserede Værker af ledende Instruktører ved theologiske Universiteter, maa have lagt Mærke til, at, som Tiden gaar, bliver Fornægtelsen af Evangeliets Lærdomme og Ordinancer mere fejende og omfattende.

Lejlighedsvis hører vi om en eller anden berømt Professor, der bliver censureret, fordi han fornægter de fundamentale Lærdomme i den kristne Tro. Naar man hører det, finder vi gerne, at de tror ikke paa Jesu Kristi Guddommelighed eller hans Forsoningsdød for Verdens Synder, ejheller paa Guds Personlighed; og mange fremragende Præster tror ikke paa Lærdommen om Legemets Opstandelse. Ja, den hellige Skrifts Inspiration bliver behandlet med Overlegenhed blandt moderne theologiske Lærere. Dog er det fra denne Menneske-type, at de sekteriske Præstekandidater venter at blive underviste i den kristne Religions Lærdomme. I Sandhed opfyldes Apostlen Paulus' Ord i Dag i vor Midte: »Thi den Tid skal komme, da de ikke skulde fordrage den sunde Lære, men efter deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal,

efter hvad der kildrer deres Øren, og de skulle vende Ørene fra Sandheden og vende sig hen til Fablerne.« (2. Tim. 4: 3—4.)

Tilstedeværelsen af saadanne Tilstande giver unægtelig Beviser for Frafald i den moderne Kristendoms Kirker. Men ligesaa sikkert, som det Frafald, Paulus og andre af Apostlene forudsagde, skete, har ogsaa den Gengivelse, der var forudsagt af Esaias, Daniel og Johannes Aabenbareren og andre, fundet Sted. Efter at have forudsagt, at den Tid vilde komme, hvor Folket vilde dyrke Herren med deres Læber, medens deres Hjerter var langt fra ham, erklærer Herren ved Profeten Esaias: »Se, derfor vil jeg vedblive at handle underligt med dette Folk, underligt, ja vidunderligt; thi deres vises Visdom skal forgaa, og deres forstandiges Forstand skal skjule sig.« Disse inspirerede Ord er bleven opfyldte i vor Tid og Generation. Medens lærde Theologer, befæstet med Alverdens Lærdom, fornægter Grundvolden til den kristne Tro, er der Tusinder af oprigtige Mennesker, som ved Lydighed til det sande Kristi Evangelium, der er gengivet til Jorden i disse de sidste Dage, har modtaget den Helligaands Gave, under hvis Inspiration de hellige Optegnelser oprindelig var skrevet. Dette har opklaret deres Forstand angaaende de herlige Lærdomme og Principper, Skriften indeholder, og har bragt Fred og Lykke til deres Hjerter. De er bleven befriet fra den sekteriske Tvivl og Usikkerhed og glæder sig ved at besidde det gengivne Evangeliums Gaver og Velsignelser.

Som allerede nævnt, er det ikke muligt for Mennesker, der ikke er kaldet af Gud, ligemeget hvor godt uddannet de er, og hvor gode deres Hensigter er, at forstaa Guds Veje eller at virke til Menneskehedens Frelse. Men heldigvis behøver Mennesket ikke i disse de sidste Dage at stole paa sine Medmennesker, thi Kristi Kirke er igen oprettet paa Jorden med bemyndigede og inspirerede Lærere, og alle, der nu vil adlyde Evangeliet, vil modtage de samme Gaver og Velsignelser, som de Hellige i fordums Dage gjorde. De vil lære Her-

rens sande Vej, som, hvis de vandrer paa den, vil bringe dem det himmelske Lys og den Lykke og Styrelse, ethvert Menneskehjerte kræver.

OTTI FIRE ARSDAGEN FOR INNKOMSTEN TIL UTAH.

(Tilegnet profeten Brigham Youngs datterdatter,
Søster Leah D. Widtsoe.)

Mel.: »Frem med tak og pris vi komme.«

Otti fire år tilbake
vil vi kaste nu vort blikk.
Dengang var det hårde dage,
da vi ind i Utah gikk.
Nu vi synge: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Og profeten Brigham førte,
lik' som Moses folket før.
Der ei megen klage hørtes,
omend ørkenen var tør.
De sig glædet, thi de følte, Gud var med sitt folk i alt.

Han sin stav i jorden støtte,
da de inn i dalen gikk;
omend gold dem ørk'nen møtte,
Herrens stad de opbygd fikk.
Og de jublet: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Her skal Herrens tempel bygges,
sådan lød profetens ord.
Inspirert av Aanden lyktes
det som alt, han foretog.
Og de jublet: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Nu den golde ørken stråler,
som en rose underskjøn,
der ei sammenligning tåler,
den er frugt av arbeid, bønn.
Og vi synge: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Medens sønner, døtre frydes
over al dens herlighet,
Herrens Ånd dem bistand yder,
så de leve kan i fred.
Og de synge: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Herrens værk det rundt om jorden
nu utgår til hvert et land.
Ifra syden og til norden
vidnesbyrdet høres kan.
Nu vi synge: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Thi fra Utahs skjønne dale
nu dets sønner bringer bud,
vækker folket av dets dvale,
siger: »Ven, forlig's med Gud.«
Da vi synge: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Otti fir' års kamp og møie
båret har en frugt så skjøn.
Alt, hvad de har måttet døie,
har de bragt til Gud i bøn.
Nu de synge: »Hosianna. Gud er med sitt folk i alt.«

Rachel O. Moe,
82 Aar gammel,
Bergens Gren, Norge.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN,
Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN,
Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.